

หนึ่ง

พระชายาผู้อำภพ

“หวังอี” น้ำเสียงเย็นชาเปี่ยมพลังเรียกองค์กรข้างกาย

“พะยะค่ะ” องค์กรข้า้ใจขานรับ พร้อมรับคำสั่งจากนายเหนือหัวผู้เป็น
เจ้าของชีวิต

“เชิญพระชายาเอกเสด็จกลับเรือน” เนตรคมดุจดุจพญาเหยี่ยวผู้เป็น
เจ้าแห่งห้วงเวทมองใบหน้าซีดเซียวที่เบือนคราบน้ำตาของพระชายาเอกด้วย
แววตาเยียบเย็น ก่อเกิดบรรยากาศกดขี่ผู้คน ความเงียบงันปกคลุมไปทั่ว
ทั้งบริเวณ ซึ่งขณะนี้แม้เพียงเข็มสักเล่มหนึ่งหล่นลงบนพื้นคงเกิดเสียง
ให้ผู้คนในห้องได้ยิน

“พ่อบ้านอยู่ ปิดเรือนผู้ทรงจนกว่าเป็นทางจะมีคำสั่งเปลี่ยนแปลง คนใน
ห้ามออกแม้เพียงก้าว คนนอกห้ามย่างกราย หากผู้ใดฝ่าฝืนให้ลงโทษสถาน
หนักโดยไม่มีข้อยกเว้น”

“หวังหญู เเชิญหมอลวงไปเรือนเถาฮวา” นั่นคือเรือนรักแห่งพระชายา
รองผู้งดงามอ่อนหวาน

“พะยะค่ะ” ผู้รับคำสั่งทั้งสามรับคำสั่งอย่างพร้อมเพรียง ก่อนจะทำ
หน้าที่ที่ได้รับมอบหมายอย่างรีบเร่ง รวกับว่าหากเห็นเข้าไปมีทันใจผู้สั่งการ

ความผิดที่ไม่ปรารถนาจะหล่นลงมาใส่ตนได้ มิมีผู้ใดไม่รู้ว่าเป็นไฟแห่งโทษะของผู้เป็นเจ้าของวัง หากลูกใหม่แล้วจะร้อนแรงและลูกกลมเพียงใด

สองแขนแข็งแกร่งของเอกบุรุษผู้เป็นใหญ่แห่งวังพยัคฆ์เหินโอบประคองร่างกายอันล้ำค่าของพระชายารองกลับเรือนเถาหวานอย่างระมัดระวังร่างกายของทั้งพระชายารองและพระชายาเอกของเขาเต็มไปด้วยเลือด จนไม่สามารถแยกออกได้ว่าเป็นเลือดของผู้ใด พระชายารองของเขาเพิ่งจะตั้งครมภ์ได้เพียงเดือนเดียวกลับต้องมาตกลูกเลือด มิอาจรู้ได้ว่าจะสามารถรักษาเสียเลือดในครมภ์เอาไว้ได้หรือไม่ บุตรคนแรกของเขาไม่มีโอกาสได้ลืมตาดูโลก

พระชายาเอกของเขาช่างร้ายกาจยิ่งนัก เห็นหน้าซึ่งอยู่ อ่อนหวานบริสุทธิ์ดุจดุจดน้ำค้าง อ่อนแอ น่าสงสาร ดูเหมือนบุปผาไร้ซึ่งพิษภัย ไม่น่าจะมีจิตริษยาจนถึงขั้นทำเรื่องร้ายกาจได้เพียงนี้ นางตั้งใจทำร้ายหมายสังหารบุตรในครมภ์ ท่านชายหรือท่านหญิง ทายาทคนแรกแห่งวังพยัคฆ์เหิน หนทางที่ดีที่สุดสำหรับนางคือการกักบิรเวณไม่ให้ออกมาสร้างเรื่องร้ายกาจได้อีก แต่จะให้สิงโทษนางรุนแรงกว่านี้เขาก็มิอาจทำได้ ด้วยความเอื้อเอ็นดูเฉกเช่นน้องสาวสหายรักที่เห็นกันมาตั้งแต่เยาว์วัย

ทันทีที่เจ้าของวังก้าวผ่าน ร่างกายอันแสนรวดเร็วของพระชายาเอกก็สิ้นเทา รวกับว่าดวงใจได้แหลกสลายลงไปพร้อมกับคำสั่งของพระสวามี

“พระชายาเพคะ” ชิวอิงกับหงหลิว นางกำนัลข้างกายรีบเข้ามาประคองพระชายาเอกผู้ น่าสงสาร ที่ค่อยๆ หრูดกายลงอย่างช้าๆ อภภรณ์สีขาวยบริสุทธิ์ของพระชายาเอกเปราะเบ็อนไปด้วยเลือดชุ่มโชก

“ข้าไม่เป็นไร กลับเรือนของเรากันเถอะ” เสียงหวานแผ่วเบาเอื้อนเอ่ยราวกับจะขาดใจ

หลี่ฮู่ยี่จื่อกลืนก้อนสะอื้นลงในอกอย่างกล้ากลืน นางจดจำแวตต่ายเหย้นอย่างผู้ชนะของพระชายารองหลิวมู่เหมี่ยนผู้นั้นได้ดี รอยยิ้มร้ายนั้นทำให้ความเจ็บปวดทั้งร่างกายและจิตใจของนางเพิ่มมากขึ้นจนแทบจะทานทนไม่ไหว แร้งบิรบัดหนักหน่วงในช่องท้องทำให้นางรวดเร็วไปทั้งร่างจนสิ้นสติไป

“พระชญา! พระชญาเพคะ” เสียงร้องเรียกด้วยความตระหนกของ ชิวอิงไม่สามารถปลุกสติสัมปชัญญะของพระชญาเอกผู้นำสงสารให้ลืมตา ขึ้นมาได้

“ท่านพ่อบ้านเจ้าคะ ได้โปรดตามหมอหลวงมาดูอาการพระชญาของข้า ด้วยเถิดเจ้าคะ” ชิวอิงหันมาขอร้องพอบ้านอยู่

“พระชญาของข้าแยะแล้ว” เสียงรำไห่ของนางกำนัลผู้มักตีบีบรัดหัวใจ พอบ้านวัยชราขยับนั่ง

พอบ้านอยู่ลอบสบตากับองค์รัชชห้วงอื้อผู้มีสีหน้าเย็นชาไม่ผิดแผกจาก องค์ชายรองเจ้าของวัง ครั้นเห็นอีกฝ่ายก้มศีรษะแม่เพียงนิด พอบ้านชรา ก็ไม่เร่งรีบเร่งไปตามหมอหลวงทันที

“หัวใจข้าผู้ชราคงหยุดเต้นเข้าสักวัน หากเกิดเรื่องเช่นนี้บ่อยครั้ง” พอบ้าน วัยชราได้แต่รำพึงในใจ

หมอหลวงแซ่จินที่พอบ้านอุรีเร่งไปตามมาเพื่อรักษาพระชญาเอก หลังจากทำงานกำนัลลัดเปลี่ยนอาภรณ์ที่อาบย้อมไปด้วยเลือดสดๆ กลืนคาว คละคลุ้งที่น่าตื่นตระหนกบ่อยๆ จางหาย พร้อมกลิ่นกำยานสดชื่นกรุ่นกำจาย เข้ามาแทนที่

ภายหลังจับชีพจรซ้ำแล้วซ้ำอีก คิ้วสีดอกเลาของหมอหลวงก็ขมวด เข้าหากันอย่างเคร่งเครียด

“อาการของพระชญาหนักมากเลยหรือเจ้าคะ ท่านหมอ”

ชิวอิงร้องถามเสียงดังเมื่อเห็นหมอหลวงจินมีสีหน้าคล้ายแน่ใจ คล้ายไม่แน่ใจ คละเคล้าความลำบากใจที่จะกล่าว ยามนั้นในห้องเหลือเพียง หมอหลวงจิน ชิวอิง และหงหลิว นางกำนัลผู้เฝ้าพระชญาเอกที่ติดตามมาจาก จวนสกุลหลี่

“เอ่อ...” หมอหลวงชรายังคงถอนหายใจ

“มีอะไรที่รีบกล่าวมาเถิดเจ้าคะ ท่านหมอ หากท่านมัวอ้าอึ้งไปกว่านี้

พระชายาของข้าคงจะขาดใจตายไปเสียก่อนจะได้ทันรักษา”

หมอล่วงคันท้ายในลุ่มยา แล้วหยิบขึ้นมามืออันใสปากพระชายาเอก
ก่อนจะเอ่ยกับนางกำนัลทั้งสองนางด้วยสีหน้าเป็นกังวล

“พวกเจ้ารู้เรื่องที่พระชายาตั้งครรภ์หรือไม่”

สอง

ความรักที่ไม่เคยมี เป็นข้านี้คิดไปเอง

หลี่ชู่ยี่คือชื่อนามของข้า ข้าเกิดในจวนอันยิ่งใหญ่ของแม่ทัพพิทักษ์

แคว้น นามแห่งจวนของข้านั่นคือจวนแม่ทัพปราบไพร่ฟ้า

บิดาของข้ามีนามว่า ‘หลี่ไป๋’ แม่ทัพใหญ่แห่งแคว้นหลง บุรุษผู้องอาจ
ห้าวหาญ ฝีมือกระบี่เป็นเลิศ อีกเพลงทวนแห่งตระกูลข้า เพียงข้าศึกได้ยินก็
มีอากหาญเข้าสู่ บุรุษรูปงามย่อมเคียงคู่ยอดหญิงแห่งแผ่นดิน บิดาพบรักข้าม
แคว้นกับมารดาผู้ดำรงศักดิ์เป็นองค์หญิงแห่งแคว้นหยาง แคว้นบ้านใกล้
เรือนเคียงผู้เป็นมิตรมาช้านาน

ข้าเกิดมาท่ามกลางความรักความอบอุ่นของครอบครัว บิดาข้าเป็นชาย
รักเดียวใจเดียว มีผู้หญิงเพียงหนึ่ง มารดาข้าจึงเป็นผู้หญิงที่สตรีทุกจวนต่าง
อิจฉา จวนอื่นมีสามภรรยาสี่อนุเป็นเรื่องธรรมดา มีเพียงจวนข้าไม่มีผู้หญิงอง
และอนุให้ปวดใจ บุตรภรรยาไม่ต้องร้องไห้ แก่งแย่งชิงดี ไม่ต้องอิจฉาริษยา
และทำร้ายกัน

ทุกคนประคองข้าไว้กลางฝ่ามือ ข้ามีความสุขยิ่งนักกับความรักที่
ห้อมล้อม พี่ชายคนโตรูปงามไม่แตกต่างจากบิดา แม่ทัพพิทักษ์บุรพา ‘หลี่จิ้น’
ผู้มีนามกระเดื่อง เพลงทวนลือลั่นของตระกูลข้าพาให้พี่ใหญ่รั้งตำแหน่งแม่ทัพ

ตั้งแต่วัยสิบปี หญิงสาวในเมืองหลวงต่างแย่งกันทิ้งผ้าเช็ดหน้าเพียงเพื่อให้
ท่านแม่ทัพชายตามอง แต่พี่ใหญ่ของข้ากลับไม่สนใจ เขาเพียงบอกกล่าวแก่ข้า
“พี่ใหญ่ของเจ้าเกิดมาเพื่อรบ ไม่ได้เกิดมาเพื่อรัก”

“อ้าว พี่ใหญ่ แล้วชาตินี้ท่านพ่อท่านแม่จะได้เป็นท่านนุ่ท่านย่า มีเจ้า
ซาลาเปาน้อยมาเกาะแข่งเกาะขาให้ชื่นอกชื่นใจได้อย่างไร” ข้าได้แต่คิดด้วยความ
อ่อนแอพลีหัวใจ

“คนรูปร่างเช่นท่านทำร้ายหัวใจหญิงสาวทั้งเมืองเสียแล้ว” ข้ารำพึงอย่าง
ปลงตกกับความคิดของชายชาติทหาร

พี่ชายคนรอง กุณชื่อนี้หวนนามว่า “หลี่เจี้ยน” ชายหนุ่มผู้เชี่ยวชาญ
กลศึกและตำราพิชัยสงคราม เป็นกุณชื่อนี้แห่งกองทัพที่กษัตริย์บูรพา เป็นแขน
เป็นขาและมันสมองให้พี่ใหญ่ พี่ชายคนนี้ของข้าเป็นคณพดุน้อยในสายตาของ
คนนอก แต่เมื่ออยู่ในจวนเขามักหาเรื่องมาเล่าขานให้จวนของเราครึกครื้น
เสมอ เรื่องเล่าหลากหลายจากการเดินทางของพี่รอง จากเมืองใหญ่สู่เมืองเล็ก
ที่เขาก้าวผ่าน ล้วนถูกเล่าขานให้ข้าฟังทั้งสิ้น ข้าผู้เป็นบุพผาเพียงหนึ่งเดียวแห่ง
จวนที่ได้แต่ฝึกศาสตร์และศิลป์อยู่ในจวน เพียงเพื่อมีคุณสมบัติแห่งกุลสตรี
ที่เพียบพร้อม และเมื่อถึงวันเวลาที่เหมาะสม บิดามารดาขอมสรรหาแจกันทอง
ที่แข็งแรงเพื่อโอบอุ้มบุพผาแสนรักดอกนี้ต่อไป

ข้ามีความสุขอยู่ในสวนรักของครอบครัวจวบจนอายุห้าขวบ ข้าจดจำ
วันนั้นได้ไม่มีวันลืม

วันหนึ่งในช่วงเหมันตฤดู ครานั้นแสงแห่งดวงตะวันกำลังจะลับ
ขอบฟ้า คลื่นแห่งความเยือกเย็นกำลังโอบล้อมสรรพสิ่งเมื่อลำแสงสุดท้าย
แห่งวันกำลังจะลับ แสงสีทองยามตะวันลับราวกับว่าสวรรค์เบื้องบนส่ง
ใครคนนั้นมาเพื่อข้า ชายหนุ่มผู้มีรูปร่างงามสง่า ทะนง องอาจ มีดวงตาสีดำ
ขลิบราวกับดวงตาพญาเหยี่ยวเจ้าแห่งท้องฟ้า ผู้เป็นราชาแห่งนกล่า เขาผู้นั้น
ก้าวเท้าเข้ามาในจวนพร้อมกับพี่ชายทั้งสองของข้า มาเพื่อศึกษาเพลงยุทธ์และ
กลศึกกับท่านนุ่ แม่ทัพใหญ่ในตำนาน ถึงแม้ท่านจะวางมือจากตำแหน่งแม่ทัพ

ให้แก่ท่านพ่อ แต่ยังเป็นທີ່ปรึกษาและถ่ายทอดกลศักให้แก่พี่รองซึ่งเป็นว่าที่
 กุณชื้อแห่งกองทัพ สอนเพลงยูทริให้แก่องค์ชายรองและพี่ใหญ่ของข้า ทั้งคู่ นับ
 เป็นศิษย์ที่สร้างความภาคภูมิใจให้แก่ท่านปู่เป็นอย่างมาก ยิ่งพลังยูทริของพวกเขา
 ก้าวหน้ากว่าเด็กคนอื่นในรุ่นราวคราวเดียวกัน

นับแต่แรกที่ได้อ่านพบและสบตาเขา หัวใจของข้าก็ไร้อิสรภาพ มันถูก
 จ้องจําและสลักเพียงภาพของชายผู้นั้น ข้าเฝ้ามองเขามาตั้งแต่ห้าขวบ จาก
 วันนั้นข้าติดตามองค์ชายในดวงใจและพี่ชายทั้งสองตั้งเป็นเงา จนวันหนึ่ง
 องค์ชายรองคงไม่อยากให้เด็กหญิงวัยไม่กี่ขวบอย่างข้าตามติด จึงให้ของกำนัล
 แก่ข้าเป็นหยกประจำกายลายพยับคิม ข้อต่อรองขององค์ชายคือ หยกชิ้นนี้
 สามารถทำอะไรก็ได้จากเขาหนึ่งอย่างโดยไม่มีข้อแม้

หลังจากได้หยกพกกายลายพยับคิมจากชายในดวงใจ ข้าก็ไม่ได้ตามติดเขา
 ได้แต่เฝ้ามองชายอันเป็นที่รักเดินเข้าออกจวนทุกวัน หัวใจของข้าปักตรึงลึกลง
 ไปกว่าเดิม จนข้าคิดว่าความรักของข้าคงไม่อาจถ่ายทอดจนจากบวรษผู้นี้ได้แล้ว

จวบจนล่วงถึงวัยปักบั้น บุปผางามเช่นข้าพร้อมสรรพสำหรับการเป็น
 สูหยินของบวรษสักคน ทว่าหัวใจของข้านี้รักมันคงเพียงชายผู้เดียว หากเลือก
 ได้ข้าย่อมอยากเป็นของเขาและมีเพียงเขา

และแล้ววันที่ข้าเฝ้ารอคอยก็มาถึง องค์ชายรองนำทัพไปปราบกบฏ
 ชายแดนด้านเหนือติดกับแคว้นหยาง พร้อมกับพี่ใหญ่และพี่รองของข้า ชัยชนะ
 ของแคว้นที่องค์ชายรองนำกลับมาทำให้พระองค์ได้รับพระราชทานยศชินอ่อง
 พร้อมกับสมรสพระราชทาน ข้าจึงกลายเป็นพระชายาเอกของบวรษที่ข้าแอบรัก
 นับตั้งแต่นั้นมา

‘พระชายาหลี่อยู่จื่อ’ พระชายาเอกที่ชินอ่องผู้นั้นได้มาโดยมิได้ต้องการ
 เหมือนผืนฟ้าถล่มแผ่นดินหลายลงตรงหน้า ก็ยวบแปดคนหามรับ
 พระชายาเอกเข้าวัง ข้ากลับพบว่าชายที่ข้ารักมีสองพระชายารองและสองอนุ
 โนาง หนึ่งในพระชายารองคือสตรีที่ผู้คนเล่าลือกันทั่วแคว้นว่าเป็นรักแรกของ
 ชินอ่อง

‘หลิวหมู่เหมี่ยน’ พระชายารองที่แสนรัก หญิงสาวผู้โชคริที่ได้อุ้มหัวใจ
รักของพยัคฆ์เจ้าของวัง

คำคืนวสันต์ของข้าไม่ได้สุขล้ำอย่างที่เฝ้าฝันไว้ หัวใจของข้าอาบไปด้วย
น้ำตา น้ำผึ้งแห่งวสันต์ของข้าช่างขมปร่านัก ข้าสู้อดทน ไม่ว่าจะโดนลมปาก
ของเหล่าพระชายารองและอนุ ข้าร้ายความเย็นชาไม่แลเหลียวจากพระสวามี
ชายที่ข้าเคยคิดว่ารักเขาเต็มหัวใจ หากแม่เพียงเศษเสี้ยวแห่งรักข้าก็ไม่เคยได้
รับกลับมา

สองเดือนผ่านไป ข้าพบว่าร่างกายของข้าอ่อนแอลง หมดเรียวแรง
ทั้งกายและใจ นับจากวันข้าหอบพระสวามีที่รักไม่เคยเฉียดกรายเข้าใกล้เรือน
ของข้าอีกเลย หรือว่าถึงเวลาที่ข้าจะต้องทบทวนเรื่องราวบางสิ่งของชีวิตอย่าง
จริงจังเสียที

‘หรือแท้จริงแล้วความรักไม่เคยมี เป็นข้านี้คิดไปเอง’

สาม ก๊วนหยก ก๊วนใจ

“พวกเจ้ารู้เรื่องที่พระชายาตั้งครรภ์หรือไม่”

คำถามของหมอลหวางจินก่อให้เกิดความเงิบงันอยู่ชั่วขณะ ไร้คำตอบที่ต้องการ ชิวอิงกับหงหลิวแอบสบตากันด้วยไม่สามารถให้คำตอบใดได้

พระชายาเอกคนงามลี้มตาพลงถอนหายใจอย่างช้าๆ ความจริงแล้วขณะที่ใคร่ครวญเรื่องราวในอดีตของตน ประสาทหูยังคงรับฟังเสียงรอบข้าง เช่นนั้นจึงได้ยินคำพูดของหมอลหวางชาอย่างชัดเจน คงถึงเวลาที่นางจะต้องตัดสินใจอย่างเด็ดขาดแล้ว หากนางยังคงเลือกที่จะเป็นบุปผางาม เผื่อรอคอยรักจากพระสวามีอย่างเื่องม ต้องคอยลี้มรสน้ำใต้ดอกจากพระชายารองอย่างขมขื่น วันเวลาไม่ช้าไม่นานกลีบบุปผาอบบางคงร่วงหล่นเพราะไม่สามารถต้านทานแรงลมได้ คงไม่เหลือแม่เพียงเศษซาก นางกับลูกคงกลายเป็นยุ่ยบ่ารุงบุปผาดอกแล้วดอกเล่าที่เข้ามาใหม่ในวังแห่งนี้

หากไม่รีบตัดสินใจในวันนี้ อีกไม่นานพระชายารองผู้แสนจะเสแสร้งนางนั้นคงจะรู้ว่าบุตรของนางยังคงมีชีวิตอยู่ในครรภ์ ไม่แค่นั้นนางจึงจอกนั้น คงส่งพญามัจจุราชมารากชีวิตบริสุทธิ์ที่เ็นเร็ววัน ขนาดเลือดในอกของตนเองนางยังยอมสละทิ้งได้เพียงเพื่อกำจัดพระชายาเอกผู้กีดขวางเส้นทางแห่งอำนาจ

“ท่านหมोज้าคะ” เสียงแผ่วเบาของพระชายาเอกรเรียกความสนใจจาก หมอหลวงชรา ที่กำลังใช้สายตาบึงคับกอดต้นนางกำนัลทั้งสองที่ไม่ยอมปริปาก เรื่องของพระชายาเอก

“พะยะค่ะ”

“ข้ามีเรื่องจะขอร้องท่าน” ดวงตาทหวานคลอคลอไปด้วยหยาดน้ำตา ริมฝีปากบางสีน้ด้วยพยายามระงับความโศกเศร้า

“พระชายาอย่าได้กล่าวเช่นนั้นเลย มีสิ่งใดให้กระหม่อมช่วยโปรดบอก อย่าได้คิดว่าตาเฒ่าผู้นี้เป็นคนอื่นคนไกล”

“ขอบคุณ ขอบคุณมากจ้าคะท่านหมอ” หลีลุ่ยจี้ยิ้มทั้งน้ำตา ในยามยาก น้ำใจคนแห้งผาก แม้เพียงสายฝนพรัาก็นำความชื่นฉ่ำสู่หัวใจอันเห็บหนาว

“ข้าอยากให้ท่านหมอเก็บเรื่องการตั้งครรรค์ของข้าไว้เป็นความลับ” ครั้น เห็นสายตาเต็มไปด้วยคำถามของหมอหลวงชรา นางจึงเอ่ยต่อ

“ท่านหมอคงเห็นสภาพของข้าแล้ว ข้าไม่ขอปิดบังอันใด ด้วยท่านหมอก็เห็นข้ามาตั้งแต่ยังเป็นทารก ครรรค์ของข้าตอนนี้ยังไม่แข็งแรงนัก จะรักษา เอาไว้ได้นานเท่าใดก็ยังไม่ทราบได้ หากเรื่องราวแพร่พรายออกไป คาดว่า ไม่นานคงมีผู้คิดกำจัดให้พ้นทาง”

“แต่ว่า...”

“ข้าจะไม่ทำให้ท่านหมอต้อตืดร้อน แคเพียงระยะหนึ่ง ให้ครรรค์นี้ ปลอดภัย แล้วข้าจะบอกซินอ้อเอง”

“เช่นนั้นก็ได้ แต่อย่าปิดบังให้นานนัก โทษทัณฑ์ปิดบังเบื้องสูงนั้นเกรง ว่ากระหม่อมจะไม่สามารถรักษาหัวเอาไว้บนบ่าได้” ชายชราถอนใจด้วยความ หนักอก ไม่ช่วยก็ไม่ได้ ไม่แคล้วอาจตายตกทั้งแม่ทั้งลูก เรือนหลังของเชื้อ พระวงศ์มีที่ร้อยชีวิตที่ต้องสังเวย เด็กสาวบอบบางผู้นี้เขาเห็นมาตั้งแต่ด้วยเยาว์ นางเป็นหลานปู่ของสหายรัก อดีตแม่ทัพซีโมโหผู้นั้น หากปล่อยให้หลานสาว ยอดดวงใจของคนผู้นั้นตาย คนผู้นั้นคงได้มาถอนผมเขาหมอตหัวเป็นแน่แท้

“ขอบพระคุณท่านหมอมากจ้าคะ บุญคุณในครั้งนี้ วันหน้าข้าต้อง

ทดแทนอย่างที่สุด”

“ขอพระราชยาโปรดวางใจ พักผ่อนให้มาก ดิฉันที่กระหม่อมจัดมาให้ อีกไม่นานก็จะแข็งแรงทั้งแม่ทั้งลูก วันนี้กระหม่อมขอทูลลาพะยะค่ะ”

เรื่องสำคัญที่ตั้งใจจะทำในวันนี้สำเร็จไปหนึ่งอย่าง ทันทีที่หมอลงวงจิน เดินทางกลับ โดยมีหญิงหลิวตามออกมาส่งและรับเทียบยา ชิวอิงได้รับมอบหมาย ภารกิจสำคัญลำดับที่สอง

“ตามพ่อบ้านอุ้มมาพบข้า”

“เพคะพระราชยา” สายตามุ่งมั่นอย่างคนตัดสินใจแล้วของพระราชยาเอก ก่อความสงสัยให้นางกำนัลน้อยยิ่งนัก แต่ก็ไม่กล้าซักถามให้มากความ

“ถวายบังคมพระราชยาพะยะค่ะ” พ่อบ้านใหญ่กล่าวอย่างนอบน้อม แม้เจ้าของวังจะสั่งปิดเรือนของพระราชยาเอก แต่ไม่ได้สั่งปลด ดังนั้นชาตต้อง ปฏิบัติต่อพระราชยาเอกเป็นอย่างดีเหมือนเดิม พระชยาเอกผู้แสนดีและ น่าสงสาร

“ตามสบายเถอะท่านพ่อบ้าน อย่าได้มีพิธีรีตอง ข้าเพียงจะขอมอบ บางสิ่งบางอย่างให้แกชินอ่อนง”

กล่าวจบมือเรียวบางก็ยื่นแผ่นหยกลายพยัคฆ์ที่พกพาติดกายไว้ตลอด เวลา นับตั้งแต่วันที่ได้รับมันในวัยเพียงห้าขวบ หัวใจกระตุกเพียงนิดให้รู้สึก ยามมือเรียวบางวางเปล่า เจกเช่นหัวใจที่รานร้าวจนซาเลย

“จะให้เรียนชินอ่อนว่าอย่างไรพะยะค่ะ” ผู้จำเป็นต้องส่งสารระหว่างสามี ภรรยาถามเพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ถูกต้องและตรงกัน

“ไม่ต้องกล่าวอันใด เพียงยื่นป้ายหยกนี้ให้... เพียงเท่านั้นชินอ่อนจะ เข้าใจ” ริมฝีปากที่เคยอวบอิมบัดนี้กลับซีดเซียวดอิมที่มุมปาก คล้ายอิมคล้าย ไม่อิม แต่สายตาไม่เปลี่ยนแปลงสักนิด

พ่อบ้านอุ้มรับป้ายหยกประจำกายเจ้าของวังจากพระราชยาเอก ในใจพลัน เกิดความกังขา เขาดูแล้วพยัคฆ์เหินมาเนิ่นนาน ผู้ถือครองป้ายหยกนี้มีเพียง

ซินอ่องเจ้าของวังเท่านั้น เหตุไฉนวันนี้ป้ายหยกจึงอยู่กับพระชยาเอก มีหน้าซ้า
พระชยาเอกยังมอบมันให้แก่เจ้าของ ครั้นจะซ้ากถามสักคำก็มีกล้า สีหน้าของ
พระชยาเอกยามนี้ดูไปคล้ายกับสีหน้าของเจ้าของป้ายหยก ดูเย็นซาและ
นำหวาดกลัวอย่างยิ่ง พระชยาเอกผู้แสนใจดีของเขาหายไปไหน หรือความ
เจ็บปวดจะเปลี่ยนผู้คนให้กลับกลายเป็นหน้ากลัว

ช่างน่ากลัวจริงๆ

๑๓

บุปผาสะบัดปีกสะบัดใบ

“ไม่ต้องกล่าวอันใด เพียงยื่นป้ายหยกนี้ให้...”

คำกล่าวนี้เป็นจริงดังพระชายาเอกว่า ทันทิที่เจ้าของวังเห็นสิ่งของที่ยื่นให้ เขาทันได้เห็นสายตาที่เปลี่ยนไป แม้เพียงชั่วแวบเดียวของเจ้าของวัง ก่อนจะเปล่งประกายเย็นชาดังเดิม นึกแล้วให้นำเหนื่อยหน่ายใจยิ่งนัก ฮ่องเต้กับฮองเฮาปรารถนาทำนชายและทำนหญิงน้อยจากวังพยัคฆ์เห็นนี้มากขนาดไหน เขาผู้เฒ่าคนนี้ล้วนทราบดี และแน่นอนว่าทำนชายหรือทำนหญิงน้อยที่บิดากับมารดาแห่งแผ่นดินปรารถนา ย่อมต้องมีมารดาเป็นพระชายาเอกจากสมรสพระราชทานจึงเหมาะสมคู่ควร แล้วหลังจากนั้นจะได้มาจากพระชายารองก็ไม่ใช่อันใด เมื่อเกิดเหตุการณ์วันนี้ขึ้นเขาจะแบกหน้าไปรายงานได้อย่างไร

‘ผู้เฒ่าเช่นข้าพมหงอกเพิ่มชิ้นอีกปอยหนึ่งแล้ว’ เขาได้แต่รำพึงในใจ

“ทำตามที่พระชายาเอกต้องการ” รับสั่งเฉียบขาดไม่ลังเลแม้เพียงน้อยก่อนสั่งการเรื่องการดูแลวังในระหว่างที่พระองค์ไม่อยู่

“เป็นห่วงมีภารกิจที่ต้องไปจัดการอย่างเร่งด่วน กำหนดเวลาไม่แน่นอน อาจเร็วหรือเนิ่นนานก็มีอาจบอกได้ เรื่องราวในวังพยัคฆ์เห็นต้องให้ท่านดูแล

และที่สำคัญอย่างยิ่งคือ...” เจ้าของวังถอนหายใจยาว ก่อนจะกล่าวถึงสิ่งที่ต้องการย้ำเตือน

“ห้ามผู้ใดล่วงล้ำเรือนพระชายาเอกอย่างเด็ดขาด”

“แล้วหากเป็นพระชายารองหลิว...” กล่าวไม่ทันจบดีหัวทั้งห้องก็เต็มไปด้วยกระแสดันอย่างไม่พอใจจากเจ้าของวัง เพียงมองสบตาหัวใจพอบ้านวัยชรา ก็แทบจะร่วงหล่นลงพื้น

“ไม่เว้นแม้แต่ผู้ใด หากมีสิ่งใดที่จัดการไม่ได้ให้ขอความช่วยเหลือจากองค์ชายสาม” กล่าวจบพระองค์ก็สะบัดชายผ้าจากไป ปล่อยให้ชายชราถอนหายใจแผ่วเบา ก่อนจะค่อยๆ เรียกขวัญของตนเองที่หล่นหายให้กลับคืน

ในห้วงเวลาอันยุ่งยากเช่นนี้ อย่างน้อยพอบ้านเช่นเขาก็รับรู้ความลับบางอย่างที่น่าชื่นใจ

“อา...” เขามีหน้าไปรายงานบิดากับมารดาของแผ่นดินแล้ว

ความลับที่ว่านั้นก็คือ...

“แท้จริงแล้วหน้าหนักของพระชายาเอกในหัวใจของพยัคฆ์เจ้าของวังแห่งนี้ไม่ธรรมดาเลย”

หยกกลายเป็นพยัคฆ์ได้หวนคินสู่เจ้าของที่แท้จริงแล้ว หลังจากอยู่ติดกายผู้ไม่คู่ควรเสียนาน หลี่ซู่ยี่จี้ยอมให้ตัวเอง คนแรกที่เป็นเช่นนี้ หากปล่อยวางได้แล้ว ความทุกข์ที่ว่ายิ่งใหญ่ก็ดูสามัญนัก วันวานนางอาจโง่เขลา โง่มีในรัก บักใจมันเพียงบุรุษที่ไม่เคยมีใจให้ บัดนี้นางตาสว่างแล้ว ต้องขอบคุณนาง จึงจอกตัวเมียนั้นที่ทำให้นางปล่อยวางได้ เมื่อได้เห็นน้ำใจของบุรุษผู้นั้น

‘อดีตพระสวามี’

ใช่ มันเป็นเพียงเรื่องราวในอดีตของวันวานไปเสียแล้ว ข้อแลกเปลี่ยนที่นางร้องขอเพื่อแลกกับการที่หยกคินสู่เจ้าของคืออิสระ ซึ่งทั้งนางและเขาต่างรับรู้ว่ามีสมรสพระราชทานมิอาจหย่าร้างได้ มิอาจหย่าร้างแล้วอย่างไร นางต้องทนเช่นนั้นหรือ นับจากนี้ไปนางจะเป็นเพียงแค่พระชายาเอกแต่ในนามเท่านั้น

เขากับนางต่างถอยห่างคนละก้าวตามข้อตกลง ไม่ล่วงล้ำ ไม่ก้าวกาย ให้เกียรติ แก่อีกฝ่ายตามฐานะที่ดำรงอยู่ เขาไม่ผิดที่ไม่มีหัวใจรักให้แก่นาง และเขาจะรักใคร่ก็ไม่ผิดอีกเช่นกัน หัวใจรักไม่อาจบังคับบัญชาได้ เจกเช่นที่นางรักเขา ในวันวานอย่างไรเล่า สิ่งเดียวที่ชายผู้นั้นผิดคือเขาไม่มีความยุติธรรม ไม่สอบสวน ไม่ซักถาม ทั้งที่นางอุ้มครรภ์บุตรของเขาอยู่ เขาตัดสินลงโทษนางอย่างไม่เป็นธรรม แล้วกอดประคองนางจึงจอกเมียรักจากไป ปล่อยให้หางกับเจ้าก้อนแป้งน้อยกึ่งเป็นกึ่งตายโดยไร้สามีและบิดาทิ้งปึกปอกบ้อง ขอขอบคุณสวรรค์ที่ท่านมีตา นางกับลูกจึงอยู่รอดปลอดภัย

จากวันนี้ไปนางไม่ไช่บุปผาเริงเงาดอกนั้นอีกแล้ว ความรักนั้นจะมีหรือไม่มีนางมิแยแส สิ่งที่นางตระหนักในวันนี้ล้ำค่ากว่านั้น นางจะเป็นนางหงส์ที่โอบบิบนอย่างอิสระเสรี โผบินสู่ฟากฟ้าอย่างทะนง แม้อึดเดี่ยวทว่าไม่เดียวดาย แม้ข้างกายจะไร้เงาบุรุษเคียงข้าง นางหงส์เช่นนางยังมีครอบครัว มีรักที่ยิ่งใหญ่ อยู่เบื้องหลัง นางคือท่านหญิงแห่งแคว้นหยาง ฮ่องแต่แคว้นหยางคือพี่ชาย มารดาของนางที่รักนางยิ่ง บิดาของนางเป็นแม่ทัพใหญ่ นางมีพี่ใหญ่เป็นแม่ทัพ ซาญตึก พี่รองเป็นขุนซื้อผู้เฉลียวฉลาด มารดาของนางคือองค์หญิงผู้มีรูปโฉม เป็นหนึ่ง และความกล้าหาญที่เกินกว่าสตรีใด สว่างามผู้มีอำนาจมืดที่ไม่มีใครสามารถต่อกรได้ วันข้างหน้านางอาจเดินตามรอยมารดา เพื่อปกป้องคนที่นางรัก... เจ้าก้อนแป้งน้อยของนาง

‘ท่านทำร้ายข้าได้ข้าไม่ว่า แต่คนทั้งโลกหล้าควรรู้ไว้ว่า... บุตรของข้าใครอย่าแตะ ไม่เช่นนั้นข้าพร้อมจะเป็นหงส์เพลิงเพื่อเผาเผามันให้เด็ดสิ้น’

ห้า เรือนไร้ใจ

หนึ่งเดือนให้หลัง ด้านหลังของกำแพงวังพยัคฆ์เห็นปรากฏเรือนหลังงามนามว่า ‘เรือนไร้ใจ’ ไม่เคยมีผู้ใดเคยเห็นหน้าเจ้าของเรือน เสียงบอกเล่าต่อกันมาว่าเป็นเรือนของท่านหญิงโคมสะคราญจากเมืองหยาง ชาวบ้านได้แต่เมียงมอง มีอาการล้าล่องล้าล้าเกิน ด้วยว่าหน้าเรือนมีผู้คุ้มกันหน้าดู ทำทางเคร่งครัดราวกับทหารรักษาวังก็มีปาน

พ่อบ้านอยู่ปฏิบัติตามคำสั่งเจ้าของวังอย่างเคร่งครัด นางได้ในสิ่งที่ปรารถนา เรือนผู้หญิงเป็นสิทธิ์ขาดของนางแต่เพียงผู้เดียว นางยังคงได้รับทุกสิ่งอย่างตามศักดิ์ฐานะแห่งพระชายาเอกของเจ้าของวัง ยกเว้นหัวใจไร้ค่าของเจ้าของวัง ซึ่งเวลานี้นางไม่ต้องการแล้ว ตอนนี้หัวใจของนางปักหลักรักร่มแน่นแต่เจ้าก้อนแป้งน้อยที่นอนพักตัวเป็นดักแด่จอมซี้ก็เฝ้ายอมอยู่ในพุงกลมๆ ของนาง ข้อดีข้อเดียวของบิดาเจ้าดักแด่เท่าที่คิดได้ในตอนนี้ก็คือ เขามอบของขวัญอันแสนวิเศษให้นาง แล้ววันหนึ่งข้างหน้าหากนางเป็นคนดีและมีจิตใจเมตตา นางจะยอมให้เขาพบหน้าเจ้าดักแด่อย่างน้อยสักครั้ง

ชีวิตที่ผ่านมานี้ของนางก็นับว่าเป็นช่วงเวลาแห่งการเยียวยา และก็ได้ผลดีเป็นอย่างยิ่ง ครรภ์ของนางแข็งแรงขึ้นเรื่อยๆ ร่างกายของนางได้รับ

การดูแลจากหมอล่วงเงินอย่างดีเยี่ยม สมุนไพรที่ใช้เป็นของชั้นเลิศที่มีเพียงวังหลวง และนางเจาะจงไปกับพ่อบ้านถือว่าต้องการให้หมอล่วงเงินเป็นผู้เดียวที่เข้าพบนางได้ เนื่องจากท่านเป็นสหายที่ท่านปลูกฝังให้มาดูแล ที่สำคัญคือเจ้าของวังไปทำภารกิจสำคัญ และคาดว่าอีกนานกว่าจะกลับ เมื่อถึงเวลานั้นหัวใจอันบอบช้ำของนางคงแข็งแรงดังเดิม

แม้คำสั่งจากพ่อบ้านจะเคร่งครัดเด็ดขาด ห้ามผู้ใดล่วงล้ำเรือนผู้หญิง แต่ก็ยังมีพวกมดไม่กลัวตายเพียรพยายามส่งสิ่งทีนางไม่ปรารถนาเข้ามาให้ บ้างส่งคน บ้างส่งของ บ้างสอดแนม แต่ยังไม่ถึงขั้นทำให้เจ้าดักแด่ของนางตกใจ ไม่เป็นไรนางอภัยให้ได้

“พี่หญิง พี่หญิงเจ้าคะ น้องมาเยี่ยมเจ้าคะ” เสียงหวานใสของพระชายารองร้องเรียกอยู่หน้าเรือนผู้หญิง

“พี่หญิง เปิดประตูให้น้องสักหน่อยเถิดเจ้าคะ” หญิงสาวผู้งดงามใบหน้าหวานล้ำ ปรายตาแฝงแววมั่นหมองอย่างรู้สึกผิด

“น้องขอโทษที่ทำให้พี่หญิงต้องโดนพระสวามีลงโทษ น้องรู้ว่าพี่หญิงไม่ได้ตั้งใจทำให้น้องตกเลือดจนเสียชีวิตในครรภ์ พี่หญิงไม่ได้ตั้งใจทำร้ายสายเลือดราชวงศ์ ไม่ได้ปรารถนาจะทำร้ายสายเลือดแห่งมังกร น้องเข้าใจพี่หญิงดี อยาได้ถือโทษโกรธน้องเลยนะเจ้าคะ หากดวงวิญญาณบุตรชายของน้องรับรู้ เขาคงเข้าใจว่าพระชายาเอกไม่ได้ตั้งใจ และคงอภัยให้เช่นกัน” น้ำตาของคณางยังครนไหลเป็นสาย กลั่นเสียงสะอื้นเป็นที่น่าสงสารและอยากปลอบประโลมแก่ผู้พบเห็น

“หากชินอ่องกลับมาเมื่อใด น้องจะขอร้องให้พระองค์ยกโทษให้พี่หญิง พระองค์คงเห็นแก่น้องบ้าง เปิดประตูให้น้องเถิดเจ้าคะ น้องเป็นห่วงพี่หญิงจริงๆ”

“พระชายา พอเถิดเพคะ” นางก้านลคนสนิทประคองร่างงามที่ราวกับจะปลิวลม

“ร่างกายพระชายายังไม่แข็งแรง หม่อมฉันว่ากลับเรือนเถิดเพคะ หาก

ซินอ่องรู้เข้าจะกริ้วได้”

“ไม่ ข้าไม่กลับ อย่านี่วันนี่ข้าต้องพบพี่หญิงให้ได้” ร่างบอบบางผละจากนางกำนัลแล้วเร่งเดินตรงเข้าไปกระซอกประตูเรือน

“ข้าก่อนพะยะค่ะ” ทันทีที่มีมือเรียบบางแตะบานประตูเรือน หน้าเรือนผู้หญิงที่เมื่อสักครู่ว่างเปล่ากลับมืองครักษ์ปรากฏกายถึงสี่คน

“บังอาจ! เจ้ากัณฑ์ชดชวางพระชายารองหรือ” นางกำนัลจื๋อจึงซึ่งก้าวตามเจ้านายมาขึ้นเสียงใส่องครักษ์ที่บังอาจชดชวาง อีกนิดเดียว นิดเดียวแท้ๆ จะเปิดประตูเรือนผู้หญิงได้อยู่แล้ว จะได้ว่าเจ้ากัณฑ์ชดชวางที่เกิดไม่ถูกที่ถูกทางนั้น ถูกขับออกมาจนหมดแล้วหรือยัง คงเหลือเสี้ยนหนามไว้ให้ทิ่มตำใจอีกหรือไม่ เจ้าตัวมารกลับโผล่มาขวางเสียได้

“เรียนพระชายารอง เรือนผู้หญิงถูกสั่งปิดโดยเด็ดขาด คนในห้ามออก คนนอกห้ามย่างกรายพะยะค่ะ” องครักษ์หน้าหนึ่งกล่าวด้วยสีหน้าเฉยชาไร้ความรู้สึก

“จื๋อจึง อย่านี่สามท้าว จงกล่าวขอโทษท่านองครักษ์เดี๋ยวนี้” พระชายารองคนงามดูนางกำนัลที่ติดตาม

“ขออภัยเจ้าคะท่านองครักษ์ ข้าเหนื่อยเพลอไป”

“ข้าก็ขออภัยแทนคนของข้าด้วย และขออภัยที่ร้อนรนไป เพียงเพราะข้าเป็นห่วงพระชายาเอก ถูกขังนานเป็นเดือนแล้ว ป่านนี้ไม่ทราบว่าเป็นอย่างไรบ้าง จะป่วยไข้ จะตรอมใจ มีหมอมเข้าไปดูแลหรือไม่ ข้าवलอาหารจะเพียงพอพื้นฟูร่างกายหรือไม่ ด้วยไม่ว่าอีกนานเท่าใดเจ้าของวังจะกลับมา หรือแม้กลับมาทีก็อาจไม่ยกเลิกคำสั่งปิดเรือนก็ได้ ช่างน่าเวทนานัก” พระชายารองแสดงท่าทีเห็นใจผู้ที่อยู่ด้านในเรือนที่ถูกสั่งปิด พลังกลั่นก้อนสะอื้นก่อนกล่าวแสดงความห่วงใยอันแสนจะเสแสร้งอีกครา

“ข้านี้แสนห่วงใยพี่หญิงยิ่งนัก” ดวงตางามคลอคลอด้วยน้ำใสๆ

“...” องครักษ์ประจำเรือนผู้หญิงยังคงรักษาความเงียบ

“ถ้าเช่นนั้นวันนี้ข้าคงต้องกลับไปก่อน รมภวนท่านแล้ว” กล่าวจบร่างงาม

ก็เยื้องย่างจากไป

หน้าเรือนผู้หญิงกลับมาว่างเปล่าเฉกเช่นเดิม

หน้าเรือนไร้ใจมีรถม้าคันใหญ่หรรษาประดับประดาอย่างวิจิตรงดงาม

อลังการราวกับเชื้อพระวงศ์ก็มีปาน ด้านหน้าและหลังรถม้าปักธงแดงหงส์เพลิง
 สยายปีกโฉบบินอย่างสง่างาม รถม้าคันงามมาเยือนเรือนไร้ใจแทบจะทุกวัน
 แรกเริ่มชาวบ้านเมียงมองด้วยความสนใจ สงสัยใครรู้ แต่มีว่าผ่านไปเป็น
 แรมเดือนก็ยังมิมีผู้ใดได้รู้ว่าผู้โดยสารรถม้าอันหรรษาคือผู้ใด และเจ้าของเรือน
 ไร้ใจคือใคร

กก

ของขวัญจากสรวงสวรรค์

ครรภ์ของข้านับเวลาได้ห้าเดือนแล้ว ห้าเดือนเชียวขณะที่เจ้าดักแด้น้อย

นอนขดคุดคู้อยู่ในพุงกลมๆ อันใหญ่โตของข้า ข้าเฝ้าทะนุถนอมดูแลประคับประคองเจ้าดักแด้น้อยอย่างดี ชีวิตในวันนี้ของข้าสุขสงบยิ่งนัก ความสุขมากมายที่โอบล้อมทำให้ข้าย้อนคำนึงไปถึงวันเวลาที่ข้าเป็นบุพผากลับบางถูกโอบประคองอยู่ในฝ่ามือของคนทั้งจวน บัดนี้ข้าเติบโตแล้ว ได้เรียนรู้ความจริงแห่งชีวิตจากความเจ็บปวดที่ได้รับ แต่ข้าไม่เคยนึกเสียใจ แม้ย้อนคืนวันเวลากลับไปได้ ข้ายังคงเลือกวิถีทางเดิม เหตุเพราะว่ารางวัลอันแสนล้ำค่าที่ข้าได้รับภายหลังจากความทุกข์ระทมเจียนดับสลายนั้นมีคุณค่าต่อหัวใจนัก ลำบากแห่งความเป็นมารดาทำให้ข้ามองโลกบนพื้นฐานของความจริง

อำนาจและความยิ่งใหญ่ในโลกหล้าเท่านั้นที่จะทำให้ผู้คนที่เรารักปลอดภัย และหากวันใดเราพลาดพลั้ง พวกเขาทั้งหลายล้วนตายตกตามวันนี่ข้าจำเป็นต้องมีชีวิตอยู่ และอยู่อย่างสง่างาม เพื่อโอบอุ้มประคองเจ้าดักแด้น้อยของขวัญจากสรวงสวรรค์ที่ประทานมา บุตรของข้าย่อมมีศักดิ์ฐานะตามบิดา ถึงแม้เขาจะไม่ใส่ใจข้าล้วนไม่แยแส เขาใส่ใจแล้วอย่างไร ไม่ใส่ใจแล้วอย่างไร บัดนี้ข้าไม่ใช่ดอกไม้ไม้กลีบบางนั้น ข้าคือท่านหญิงเฟิงหวงเจ้าของเรือนไร่ใจ

อึ้งตงาม มารดามาเยี่ยมข้าทุกวันหลังจากที่ท่านว่าง อติตจ่างกงจู่แห่งแคว้น
หยาง มารดาของข้านางไม่ธรรมดาเลย

ข้าได้รับของขวัญปลอมใจจากมารดาผู้ประเสริฐ หลังจากท่านทราบ
เรื่องราวรักกันทดป่น้ำตาหลังบ้านของข้า นางมอบหอนหงส์สรณูให้ข้าเพื่อ
ปลอมขวัญ กิจการนี้เป็นสินเดิมของมารดา ข้าเพียงเคยได้ยินว่ากิจการนี้
มอบแก่บุตรสาวคนโตของสกุล ข้าได้รับป้ายทองหงส์เพลิงโลกันตร์จากมารดา
สุดที่รัก ความจริงที่ข้าได้รับรู้ทำเอาข้าตื่นตระหนก จนเจ้าดักแด่ตกใจประหวัง
ด้วยการถีบฟุงข้ายกใหญ่

“ไม่มีอันใดหรอกเจ้าดักแด่ของยาย ถ้าเจ้าเป็นหลานสาว เจ้าก็จะ
ได้มันเป็นของตกทอดจากมารดา” หลี่ฮูหยินยิ้มอ่อนโยน มือเรียวงามลูบไล่
ครรภ์บุตรสาวเพื่อปลอมโยนเจ้าดักแด่ซี้ตกใจ

หอนหงส์สรณูนั้นแท้จริงแล้วเป็นสถานที่ใช้ติดต่อสื่อสารของตำหนัก
หงส์เพลิงโลกันตร์ ฉากหน้าเป็นสถานเริงรมย์ชายศิลปะ ภาพวาด ขั้บร้อย
ร้ายรำ และบรรเลงดนตรี ป้ายทองที่มารดามอบให้ข้าคืออำนาจสั่งการทั้งหมด
ของตำหนักหงส์เพลิงโลกันตร์ พร้อมมอบองค์รักษ์เงาสองนาย องค์รักษ์หญิง
สองนางติดตามเป็นสาวใช้ข้างกายเพื่อรักษาความปลอดภัย

ได้เวลาหมอลหวงจินมาตรวจสุขภาพเจ้าดักแด่ของ ท่านหมอใส่ใจ
สุขภาพของเราสองแม่ลูกเป็นพิเศษ แม่ตัวท่านหมอเองจะบอกว่าครรภ์ของข้า
แข็งแรงดีแล้ว ทั้งแม่ทั้งลูกปลอดภัย แต่ก็มิวายมาตรวจอย่างสม่ำเสมอ
นี่แหละหนาลิ่งไค่ที่ดำเนินด้วยความรักความเมตตาปราณี ลิ่งนั้นล้วนสำเร็จ
แล่งตงาม

“การวะหลี่ฮูหยิน การวะท่านหญิงเฟิงหวง”

“รบกวนท่านหมอแล้ว” ท่านแม่ของข้ากล่าวอย่างเกรงใจ

“มิได้ มิได้ฮูหยิน อย่าได้เกรงใจไป เราต่างก็เป็นคนกันเอง เพื่อสุขภาพ
ของท่านหญิงเฟิงหวง ท่านชายน้อย หรือท่านหญิงน้อยที่อยู่ในครรภ์แล้ว ท่าน
สามารถให้คนไปตามข้าได้ตลอดเวลา อย่าได้รังรอ หากเกิดอันใดขึ้นเกรงว่า

หัตถาแกอย่างข้าจะรับผิดชอบไม่หวาดไม่ไหว”

“อย่างไรก็ต้องขอบคุณ หากไม่ได้ท่าน บุตรสาวกับหลานข้าอาจมิได้อยู่จนถึงวันนี้”

ข้ายืนมือเรียวงามที่ยังไม่มีอาการบวมฉุให้หมอลวงจินตรวจ หลังจากวางผ้าผืนบางก่อนตรวจชีพจร หมอลวงผู้เชี่ยวชาญตรวจแล้วตรวจอีก คิ้วหนาขมวดมุ่น ประเด็ยวคลาย ประเด็ยวขมวด คล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม ข้ากับมารดาสบตากันด้วยความไม่เข้าใจ มีอันใดเกิดขึ้น หมอลวงจินซึ่งตามปกติใจเย็น สุขุม รักษาภริยา เนบซ้าส่งางามน่าชื่นชมกลับมีภริยาเช่นนี้

“มีอันใดหรือเจ้าคะ” เป็นมารดาที่เอ่ยถามด้วยความคับข้องใจ และห่วงใยในบุตรสาวกับหลานตัวน้อย

“ขอแสดงความยินดีด้วย” เราสองแม่ลูกสบตากันอีกคราด้วยความสงสัยใคร่รู้

“กรรมของท่านหญิงเป็นกรรมแฝด เหตุที่ไม่ได้แจ้งแต่แรกเพราะกรรมนั้นกระทบกระเทือนอย่างรุนแรง ครั้งนั้นไม่แน่ใจว่าจะรักษาบุตรในครรภ์ไว้ได้หรือไม่ เมื่อรักษาไว้ได้ก็ยังไม่แน่ใจว่าทารกคนหนึ่งที่อ่อนแอในครรภ์นั้นจะรอดหรือไม่ ชีพจรสายหนึ่งแข็งแรง อีกสายอ่อนแอหนัก ครั้นถึงวันนี้ชีพจรอ่อนแอสายนั้นกลับแข็งแรงเป็นปกติ จึงสามารถแจ้งแก่ท่านหญิงได้ ขอแสดงความยินดีที่ท่านได้เป็นมารดาทารกพร้อมกันถึงสองคน สวรรค์เมตตาแล้วเมตตาแล้ว”

จบคำกล่าวของหมอลวงจินทั่วทั้งห้องก็เงียบงัน ระหว่างฟังถ้อยคำของหมอลวง น้ำตาหยดหนึ่งร่วงหล่นด้วยสำนึกเสียใจของมารดาที่ไม่ระมัดระวังตนเอง ปล่อยให้ผู้อื่นทำร้ายบุตรในครรภ์จนถึงขั้นเกือบสูญเสียชีวิต นับว่าครั้งนี้จวนแม่ทัพเป็นหนีชีวิตหมอลวงจินแล้ว แม้จะเป็นชีวิตเล็กๆ แต่เป็นชีวิตที่มีคุณค่าต่อสกุลเหลืออย่างยิ่ง บุญคุณนี้วันหนึ่งข้างหน้าข้าผู้เป็นมารดาแห่งบุตรจะขอเป็นผู้ทดแทน ส่วนความแค้นที่ทำร้ายเลือดเนื้อแห่งบุตร มารดาผู้นี้ขอทวงคืนเช่นกัน

“ขอบคุณสวรรคัล ท่านช่างเมตตาคนสกุลหลี่ยิ่งนัก” หลี่ฮูหยินได้สติก่อนผู้อื่น หลังจากบรรยากาศเงียบงันล่วงผ่าน ความยินดีปรีดาก่อให้เกิดรอยยิ้มสองชีวิตเล็กๆ ในครรภ์นำพาความสุขสันต์และความรื่นรมย์มาให้สกุลหลี่อย่างมากมายจนมิอาจกล่าววาจาได้

“นับแต่เช้าขอให้ท่านหญิงระมัดระวังร่างกายให้ดี และอีกอย่างหนึ่งที่ต้องขอเตือนเอาไว้ คือท่านอาจจะคลอดทารกก่อนกำหนดได้ เนื่องจากในครรภ์มีทารกถึงสองคน หากพวกเขาแข็งแรงและเติบโตเกินไป ครรภ์ของท่านอาจแบกรับไม่ไหว อีกสักเดือนขอให้หลี่ฮูหยินหาหมอตาย่มาประจำเรือนเอาไว้ได้เลย หากเกิดเหตุการณ์อันใดจะได้แก้ไขได้ทัน”

“ไม่มีปัญหาเจ้าคะ ข้าจะเตรียมความพร้อมเอาไว้”

“หากไม่มีอันใดแล้ว ข้าต้องขอตัว ฝากวนท่านหญิงให้คนมารับเทียบยาและทำตามอย่างเคร่งครัด”

“ชีวอิง ส่งท่านหมอ”

“สกุลหลี่ขอขอบคุณท่านหม่อีกครั้งเจ้าคะ”

หลังจากส่งท่านหมอกลับมารดาข้าก็ไม่ได้ร้องรอ ทำราวกับข้าตั้งครรภ์เก้าเดือนและกำลังจะคลอดในวันพรุ่งนี้

‘ท่านแม่หลงลืมสิ่งใดไปหรือไม่ ข้าเพิ่งตั้งครรภ์ได้เพียงห้าเดือนนะเจ้าคะ’ ข้าได้แต่รำพึงในใจ

ท่านช่างกระตือรือร้นยิ่งนักมารดาของข้า ตัดสินใจเฉียบขาดไม่ได้ร้องรอหรือปรึกษาผู้ใด สมกับเป็นนายหญิงแห่งตำหนักหงส์เพลิงโลกันตร์ วันหนึ่งข้างหน้าข้าขอเป็นให้ได้เพียงครั้งหนึ่งของท่านก็พอ

“ฟง”

“ขอรับ” หนึ่งในเงาปรากฏกายพร้อมรับคำสั่ง

“ส่งคำสั่ง มามาสองนาง พร้อมหมอตาย่อีกสองนาง ถึงเรือนไว้ใจในอีกเจ็ดราตรี”

“ขอรับ” หลังรับคำสั่งร่างเงาก็หายวับไปราวกับไม่เคยปรากฏกาย

“จื่อเอ๋อร์”

“เจ้าคะท่านแม่”

“เรื่องคนที่ทำร้ายหลานของแม่”

“เรื่องนี้ขอให้เป็นหน้าที่ของลูกเจ้าค่ะ”

“ได้”

“ถ้าเจ้าขอ แม่ก็จะให้”

“ลูกขอเรียกค่าทำขวัญให้เจ้าดักแด้น้อยเองเจ้าค่ะ”

“ดี รักษาตัวด้วย แล้วแม่จะมาใหม่”

หญิงสาวยิ้มอย่างงดงามให้มารดา แต่เมื่อลັบกายหลีกสูหิณผู้เป็นมารดา
สายตากลั้บกลายเป็นเยียบเย็น เสียงหวานเอื้อนเอ่ย

“เปิดเรือนให้หนูเข้ามา ข้ามีของจะกำนัล และจะเรียกค่าทำขวัญที่ทำให้
เจ้าดักแด้น้อยเสียขวัญ”

“ขอรับ” เสียงรับคำขององค์รัชทายาทหนักแน่นมั่นคง

“หงหลิว ข้าอยากพักผ่อน” สาวใช้คู่กายเข้ามาประคอง ข้าต้องเอนหลัง
ลึกลับ คืบนี้้อาจมีเรื่องสนุกสนาน ข้าก็เคยบอกแล้วนี่นา

“ลูกข้า ใครอย่าแตะ”

เจ็ด เพียงดอกเบ็ญ

เพลง!

เรือนเกาชาวที่เคยยิ่งใหญ่ เสียงจอกขาใบงามอันประมาณค่าไม่ได้ ถูกขว้างแตกกระจายอย่างไร้ค่า เฝียดไบหน้าบ่าวรับใช้ไปเพียงนิ้วมือ บ่าวชายหญิงนั่งหมอบราบไปกับพื้น กายสิ้นด้วยความหวาดกลัว ไบหน้าดังมารวกับภาพวาดนางเขียนบัดนี้ไม่ได้หันมองอีกแล้ว โทสะโกรธเกรี้ยวรุนแรง ยิ่งนัก ไบหน้าหวานล้ำบิตเบี้ยวเหยได้ด้วยแรงอารมณ์ผสมด้วยความเกลียดชัง ชุ่นแค้นในอก

นางเป็นรักแรกของชินอ่องตั้งแต่เมื่อแรกยังเป็นเพียงองค์ชายรอง คนทั้งเมืองหลงต่างรับรู้ลึ้น วาดฝันวาดหวังที่จะได้สมรสพระราชทานเคียงข้างแม่ทัพผู้งามสง่า ทว่าฝันรักกลับแหลกสลายกลับกลายเป็นฝันร้าย รักของนางไม่สมหวัง สมรสพระราชทานกลับตกเป็นของหญิงอื่น หัวใจนางเจ็บปวดจนเกินจะกล่าว ต้องฝืนยิ้มอ่อนโยนเมื่อเข้าวังพัยค์เห็นในตำแหน่งพระชายารอง ทั้งที่นางเป็นถึงคุณหนูรอง บุตรีฮูหยินใหญ่ของเสนาบดีคลัง ทั้งยังเป็นน้องสาวคนเดียวของหลิวซูเฟย พระสนมผู้ดังงาม อติดีโฉมงามอันดับหนึ่งของเมืองหลวง พระสนมแสนรักขององค์ฮ่องเต้

วันนี้นางยินยอมตกเป็นรองทว่าไม่ใช่ด้วยรัก นางเฝ้าไฝฝืนถึงอำนาจอันหอมหวาน วันนี้แม้จะยังมีใจ แต่ในวันหน้าตำแหน่งพระชายาเอกเคียงคู่ชินอ่องย่อมต้องเป็นนางแต่เพียงผู้เดียว

สู้ทนเฝ้ามองสตรีอื่นเป็นพระชายาเอกเคียงคู่พระสวามี ในใจหลังเลือดคับแค้นไม่ยินยอม นางมาก่อน สตรีนางนั้นมีมิอันใดเทียบเคียงกับนางได้ไม่ว่าจะเป็นรูปโฉม กิริยามารยาท ศาสตร์และศิลปะทั้งสิ้น นางล้วนเชี่ยวชาญเป็นหนึ่ง สิ่งเดียวที่สตรีนางนั้นมีเหนือนาง เพียงเพราะเป็นบุตรนางเดียวของจวนแม่ทัพปราบไพร่พ่ายที่มังกรบนบัลลังก์ให้ความไว้วางใจยิ่งกว่าผู้ใด

นางเฝ้ารอวันเวลาอย่างอดทน ไม่นานเพียงสองเดือนหลังพิธีสมรสชินอ่องเข้าหอกับพระชายาเอกแต่เพียงราตรีเดียว พระชายาเอกผู้นั้นยังอุตสาหะตั้งครรภ์ได้ แต่ตั้งครรภ์แล้วอย่างไร ตั้งครรภ์ได้นางก็ทำให้ตกเลือดได้ นางติดสินบนคนในเรือนผู้ทรงของพระชายาเอก จนทราบว่าพระชายาเอกตั้งครรภ์ได้สองเดือน ช่างประจวบเหมาะราวกับสวรรค์บันดาล ฟ้าดินเป็นใจเข้าข้างหรือเป็นเพราะความเพียรพยายามของตัวเองก็มีรู้ได้

ครั้งหนึ่งนางเฝ้าถึงกับสลบยาห้ามครรภ์ที่เจ้าของวังให้ดื่มทุกครั้ง หลังจากมาร่วมอภิรมย์ด้วย และเสริมบอกว่าตัวนางเองก็ตั้งครรภ์เช่นกัน ครรภ์ของนางเพียงหนึ่งเดือน หากปล่อยให้พระชายาเอกคลอดบุตรชายนางยินยอมไม่ได้ ฉะนั้นนางต้องทำลายครรภ์ของพระชายาเอก และไม่ใช่เพียงทำลายครรภ์เท่านั้น นางจะทำลายชีวิตพระชายาเอกให้สูญสิ้นไม่ให้มีหน้ามาเชิดชูคือนางหวังพยัคฆ์เห็นได้อีก

นางสั่งให้จื่อจิงนางกำนัลคู่ใจผลักพระชายาเอกขณะเดินสวนทางกัน โดยให้นางกำนัลหญิงคนหนึ่งดูต้นทางให้ ครั้นได้จังหวะเวลาที่ชินอ่องเสด็จกลับวังพอดี เหตุการณ์ก็เป็นไปตามแผนที่นางวางเอาไว้ โทษทัศน์ของการทำลายสายเลือดเชื้อพระวงศ์นั้นหนักหนา พระชายาเอกต้องได้รับโทษสถานหนัก ฉะนั้นบุตรของพระชายาเอกก็ต้องไม่รอดชีวิตเช่นกัน

นางสู้อุตสาหะแบกหน้าไปเรือนผู้ทรง แต่ก็เข้าไปไม่ได้ ส่งคนแทรกซึม

ก็เข้าไม่ถึง ทั้งยาและอาหารไม่สามารถล่องล้าเข้าไปในเขตเรือนผู้ทรงได้ คิดแล้วก็ให้คับแค้นใจนัก

“บัดซบ! ใช้งานสิ่งใดไม่ได้ความ เลี้ยงไปก็เสียชีวิตยวสาร” ร่างกายยังคงสั่นด้วยโทสะ มือเรียวยาวกำแน่นจนเล็บจิกเข้าไปในเนื้อ

“ข้าต้องการให้มันตาย ตายอย่างไรก็ได้ ตายอย่างทรมาณยิ่งดี ตายเสียพร้อมกันทั้งแม่ทั้งลูก ตายคาห้องไปเลย” สตรีที่งดงามเผยด้านมืดดำในหัวใจ ออกมาอย่างลึมตัว

บ่าวหญิงชายลอบมองสบตากัน อันโทสะของสตรีที่มีดีเพียงความงาม เลิศล้ำแต่ภายนอก นับตั้งแต่เป็นคุณหนูรองจนเป็นพระชายารองไม่ได้ลดลงความอ่อนหวานงดงามปรากฏเพียงยามที่ชินอ่องประทับอยู่ที่วังเท่านั้น

“ผ่านไปก็หลายเดือนยังไม่เห็นชากมันออกมา ส่งใครก็เข้าไปไม่ได้ แค่อสตรีคนเดียวพวกเจ้ายังทำอะไรไม่ได้” เจ้าของเรือนยังไม่คลายโทสะเพราะยังหาผู้รองรับอารมณ์ไม่ได้

“หม่อมฉันเองเพคะพระชายารอง หม่อมฉันจะกำจัดเสี้ยนหนามให้พระองค์เอง” จี๋จิง นางกำนัลคนสนิทชั้นอาสา รอยยิ้มคุณหนูของนางหายไป นับตั้งแต่แต่งเข้ามาเป็นพระชายารอง แม่ต้องตายนางก็จะขอคืนรอยยิ้มให้แก่เจ้านายของนางให้ได้

“ให้มันได้อย่างที่พล่ามนะ หากทำไม่ได้ไม่ต้องกลับมาให้ข้าเห็นหน้าอีก” ทุกชีวิตในเรือนเถาสวของพระชายารองลอบถอนหายใจ ส่วนนางกำนัลผู้รับหน้าที่ได้แต่เก็บซ่อนความหนักใจเอาไว้เพียงลำพัง

“เปิดเรือน ข้าจะจับหนูสกปรก” เสียงหวานจากเจ้าของเรือนผู้ทรงร้องสั่งเนิบช้า ขณะนั่งเอนหลังเพื่อพักผ่อนกายอย่างเกียจคร้าน สองมือเรียวยาวไล่ทั่กทายเจ้าตักแต่น้อยในครุฑ์ โดยมีนางกำนัลคู่ใจขานบข้างทั้งซ้ายและขวา พร้อมกับบองครุฑ์หญิงสองนางเฝ้าหน้าประตู

“ขอรับ” เสียงรับคำแผ่วเบา ทว่ามองไม่เห็นเงาผู้รับคำสั่ง

ราตรีอันเหน็บหนาว สายลมยามดึกแผ่วพลี้ว ความเงียบงันไร้สิ้น
สรรพเสียง รวากับไม่มีสิ่งมีชีวิตอาศัยอยู่ ร่างบอบบางของสตรีสวมอาภรณ์
สีด้าทะมัดทะแมงขยับพริ้วทำราวกับแมวย่องเบา แง้มประตูเรือนผู้หญิง เหลียว
ซ้ายแลขวา เหตุใดคืนนี้จึงเงียบราวกับไม่มีผู้เฝ้ายาม หรือคำสั่งปิดเรือนผู้หญิง
จะถูกยกเลิก

“ช่างมันเถิด ไม่มีคนเฝ้าก็ดีแล้ว ผ่านคืนนี้ไปคุณหนูจะได้เป็นพระ
ชายาเอกเสียที” ผู้บุกรุกเรือนผู้นรั้าพึงในใจ

นางจดจำตำแหน่งของบ่อน้ำหลักในเรือนพระชายาเอกได้ดี ครั้นเร่งรูด
ไปถึงบ่อน้ำ มือเรียบบางล้วงหยิบห้อยจากอกเสื้อเตรียมสะบัดข้อมือเพื่อ
กระจายยาพิษเจ็ดราตรีลงในบ่อน้ำที่ใช้เลี้ยงคนทั้งเรือน ไหนๆ ก็ลงมือแล้ว
เพื่อไม่ให้เสียเที่ยวโดยเปล่าประโยชน์ นางคงต้องเก็บกวาดเสี้ยนหนามที่
ปักตำหัวใจให้หมดสิ้นเสียที สังหารทิ้งให้สิ้นทั้งเรือน นางคงได้รับคำชมเชย
พร้อมทองคำหลายทึบให้แก่ความทุ่มเทสุดชีวิตในครั้งนี้

“อโหสิกรรมให้ข้าด้วยพระชายาเอก อย่าได้กล่าวโทษว่าข้าใจร้าย ไหนๆ
บุตรของท่านก็จากไปแล้ว คิดเสียวว่าพระชายารองเมตตาให้ข้ามาส่งท่านไป
พบบุตรที่ล่องหน้าไปสู่นรกอเวจี อย่าได้โทษใคร ต้องโทษตัวท่านและบุตร
ที่เข้ามาอยู่ผิดที่ผิดทางเอง”

ก่อนที่มือเรียบบางของนางเพชรฆาตมือสมัครเล่นจะได้พลี้วสะบัด
โปรยปรายผงมฤตยูเช่นฆ่าผู้คน พลันฝ่ามือหนาแข็งแรงของบุรุษก็ตวัดพลิก
ฝ่ามือบอบบางทั้งคนทั้งผงถลาลงกลางดงต้นผู้หญิง เหตุพลิกผันนี้เกิดขึ้นเพียง
ชั่วขณะโดยมิทันรู้เนื้อรู้ตัว นางเพชรฆาตสาวถูกงอศรค์พิษหนุมผู้ลงมือจุด
กระซากลากถูเข้าเรือนกลางอย่างไม่เบามือหนัก เรือนผู้หญิงสว่างไสวราวกับ
กลางวัน ไม่ได้มืดครึ้มเหมือนเช่นเมื่อครู่ นางพลาดเสียแล้ว

“กับดักแน่แท้” เป็นนางที่ชะล่าใจเกินไป เห็นว่าเป็นยามปลอดภัยคน
โศกช่วยสวรรคต์อำนาจ เวรยามจึงไม่มีให้เห็น จะโทษใคร ได้แต่โทษตัวเองแล้ว
ทันทีที่ก้าวเท้าเข้าสู่ห้องโถงกลาง ร่างของนางถูกผลึกอย่างรุนแรงจน

ทรวดลงกลางห้องโถง ครั้นฟ่งมองตรงหน้า สองตากลับเห็นภาพที่ไม่คาดคิดว่าจะได้เห็น บุปผาอ้อมเอิบเอนกายบนตั่งอย่างเกียจคร้าน ใบหน้าอวบอ้อมยิ้มแย้มผ่องใสเปี่ยมสงสารคี ครั้นนางเหยียดกายอย่างเชื่องช้า แล้วลุกขึ้นยืนโดยการประทับประคองอย่างระแวดระวังของสองนางกำนัลลึใจ เมื่อมองเห็นเรือนร่างอีกฝ่ายอย่างชัดเจน สองตาของนางกำนัลลึใจเคราะห์ร้ายก็เบิกโพลงอย่างคาดไม่ถึง

“นี่มัน!” เรือนร่างงดงามของพระชายาเอกบัดนี้อวบอ้อมสมบูรณ์ หน้าท้องกลมโตราวกับผลแดงโม พระชายาเอกยังคงตั้งครมอยู่ นี่มันเรื่องใดกัน นางไม่ได้ตกเลือดไปในครั้งนั้น กลับกลายเป็นว่านางลงมือทำร้ายครมเจ้านายของตัวเองเพื่อให้ครมของศัตรูคงอยู่หรือนี้ หากพระชายารองของนางรับรู้ไม่ออกแตกตายตามบุตรของนางไปหรือ

“เจ้า! เจ้า...” นิ้วชี้สั้นชี้ไปยังร่างอวบอ้อมแสดงสถานะผู้เป็นมารดา
เฝียะ! เฝียะ!

เสียงฝ่ามือกระทบแก้มดังแทรกความเจ็บจากนางกำนัลลึใจพระชายาเอกสอดประสานกันคนละฝ่ามือ

“บังอาจ!” ชิวอิงตวาดลั่น ก่อนสะบัดฝ่ามือกระทบใบหน้าศัตรูเก่า

“บ่าวอย่างเจ้าไม่บังควรชี้หน้าพระชายาเอก ไม่มีผู้ใดสั่งสอนหรือ”

หงหลิวสะบัดตามติดอีกสองฝ่ามือ

เฝียะ! เฝียะ!

มุมปากนางกำนัลลึใจจึงเริ่มบวมแตก เลือดเริ่มซึม

“วันนี้พระชายารองของเจ้ามีสิ่งใดมากำนัลข้าหรือ” เสียงทวนในไซของพระชายาเอกยิ่งเขย่าหัวใจ จี๋จึงอยากตายจากโลกไปเสียแต่เดี๋ยวนี้

นางกำนัลปากแข็งเม้มปากแน่น พระชายาเอกเพียงปรายตามอง นางกำนัลหญิงไม่คู้หน้าก็เดินมากระซกห่อยาที่เหลื่ออยู่ในมือนางกำนัลลึใจยกขึ้นสูดดม

“พิษเจ็ดราตรีเจ้าคะ ท่านหญิง” ทุกคนในเรือนผู้ทรงเรียกขานนายหญิง

เจ้าของเรือนว่าท่านหญิง

“ผู้ได้รับพิชชะทุนทุรายยามราตรี ครั้นครบเจ็ดราตรีจะสิ้นลมอย่างสงบ” คำบอกเล่าจากองค์กร์หญิงเรียกรอยยิ้มเย็นชาจากเจ้าของเรือน

“หนี่เก่ายังไม่ได้ชำระ ดอกเบ็ยก็ยังไม่ได้เรียกเก็บ ยังมีหน้าสร้างบาปเคราะห์ให้ตนเอง” ร่างอวบอ้อมส่ายหน้าอย่างซ้าๆ

“ชีวิติง หงหลิว พวกเจ้าจำเหตุการณ์ในวันนั้นได้หรือไม่ ใครเป็นผู้ผลักข้า” แววดตาเย็นชาเปลี่ยนเป็นเหย้มเกรียมชั่วครู่

“บ่าวจำได้เจ้าคะ”

“จำได้ไม่มีวันลืม”

“เป็นนาง” สองเสียงสอดประสาน ทั้งคู่ต่างชี้นิ้วไปยังนางกำนัลจื่อจิง จิ่งจิงน้ำตาไหลพราก ความเจ็บปวดที่มีมลายหายไปสิ้น หลงเหลือเพียงความหวาดกลัว สีหน้าของพระชายาเอกในยามนี้ช่างน่ากลัวนัก เกาหัวนางคงขาดเสีแล้ว

“ได้เวลาพาเจ้าตัดแต่น้อยไปพักผ่อน ที่เหลือรบกวนพวกเจ้าแล้ว” พระชายาเอกปรายตามองห่อผงพิชเจ็ดราตรีเพียงชั่วครู่ นางกำนัลทั้งสองก็ประคองเข้าห้องบรรทม

“เอ่อ...” พระชายาเอกหยุดยั้ง ก่อนหันกายอวบอ้อมกลับมาสั่งความเพิ่มเติม

“อย่าลืมหื้อของขวัญพระชายารองมู่เหมียนด้วยละ ให้อยู่ในเรือนอย่างสงบสักหนึ่งเดือน”

“เพคะ” ครั้นพระชายาเอกเข้าห้องบรรทมไปแล้ว องค์กร์หญิงหน้าหนึ่งนามจิงจูก็นำน้ำชาร้อนผสมผงพิชเจ็ดราตรีกรอกปากนางกำนัลผู้ถึงฆาต โดยมีองค์กร์หญิงนามจิงซึ่งเป็นผู้จับนางกำนัลเคราะห์ร้ายไว้ให้ เพียงไม่นางร่างนางกำนัลจื่อจิงก็ซ้กกระตุก ดวงตาเหลือกลานดินทุนทุรายด้วยความเจ็บปวด

นางกำนัลจื่อจิงไม่ต้องรอนทุกข์ทรมานถึงเจ็ดราตรี ทันทีที่ถูกส่งกลับเรือนเถาฮวา ด้วยกลัวความผิดและความลับถูกเปิดเผย พระชายารองมู่เหมียน

ก็สั่งปลิดชีพนางกำนัลคู่ใจ

หนึ่งเดือนหลังจากนั้นเรือนผู้ทรงก็อยู่อย่างสงบ ไม่มีสิ่งใดแผ้วพาน ไม่มีผู้ใดสอดส่อง เฝ้ารอคอยวันเวลาที่จะได้พบหน้าท่านหญิงหรือท่านชาย น้อยๆ อย่างใจจดใจจ่อ แต่วังพยัคฆ์เหินกลับเต็มไปด้วยความวุ่นวาย มีเสียงกรี๊ดร้องราวกับคนบ้าของพระชายารองออกมาจากรือนเถาฮวาเป็นระยะ พระชายารองป่วยโดยไม่ทราบสาเหตุ ไม่ว่าจะเชิญหมอจากที่ใดมารักษาก็ไม่ สามารถบ่งบอกสาเหตุได้

ใบหน้าพระชายารองพุพองมีน้ำหนองไหลออกมาเป็นพักๆ แสบร้อน ราวกับไฟลวกจน

แปด หน้าที่กับความรัก

ลมหนาวในยามค่ำคืนพัดเย็นเยือก หากมิได้ระคายแก่ชายชุดดำ
ที่แต่งกายรัดกุม ใบหน้าสวมหน้ากากสีทองปกปิด เขายืนอยู่ท่ามกลางหมอก
ควันและเปลวเพลิงที่กำลังเผาไหม้ลามเลียผืนป่าราวกับบอสูร์ร้ายที่ผุดมาจาก
ขุมรกรก ประกายแห่งไฟยิ่งลุกโชน เสียงร้องครางอย่างโหยหวนดังระงมไม่ได้
ทำให้ชินอ่อนงามโอวหยางเสวี่ยหมิง ผู้ดำรงตำแหน่งแม่ทัพมโหฬารกลับ
ยิ่งปลุกความฮึกเหิมมากขึ้น การทำงานหนักให้ผลอย่างคุ้มค่า จบสิ้นกันเสียที่
กับเผ่าหู ชนเผ่าเล็กๆ แต่โหดเหี้ยม ซึ่งอาศัยอยู่ตามรอยต่อระหว่างแคว้นหลง
กับแคว้นหยาง

หกเดือนเต็มที่เขาารอนแรมจากแคว้นหลง แทะรอยกองทัพมดค้ำขาย
อาวุธให้แก่แคว้นเหลียงเพื่อเตรียมจะเข้าโจมตีแคว้นหลง โดยเขาทำที่ปล่อย
ข่าวให้เข้าใจว่าร่วมมือกับแคว้นหยางเพื่อโจมตีแคว้นเหลียง รอยต่อชายแดน
ระหว่างสามแคว้นเป็นจุดที่ล่อแหลมอย่างมาก แม้จะมีการทำสัญญาสงบศึก
ชายแดนร่วมก็ตาม

งานในเงาของเขาจบสิ้นเพียงเท่านี้ ส่วนที่เหลือของรัชทายาทจะนำ
ตัวองศ์ชายรองแคว้นเหลียงที่พ่ายแพ้ให้แก่เขาพร้อมผู้นำเผ่าหูเข้าไปพบฮ่องเต้

แคว้นเหลียงเพื่อรับโทษ และเรียกร่องคำชดเชยในการทำศึกครั้งนี้ ตามแต่
องค์รัชทายาทจะเรียกร่อง

เวลานี้วังพยุคัลเห็นคงเจียบเหงา เพราะพระชายาเอกยังคงถูกกักบริเวณ
ในเรือน ส่วนพระชายารองคงผ่านช่วงเวลาพักฟื้นร่างกาย ครั้นจบสิ้นภารกิจ
เพื่อบ้านเมือง คงถึงเวลาที่ต้องทบทวนเรื่องราวภายในวังของตนเองเสียที เขา
จากมาเป็นเวลาเจ็ดเดือนแล้ว ทุกฝ่ายคงได้ใช้วันเวลาไตร่ตรองอย่างรอบคอบ
เต็มทีพระชายาเอกของเขาเป็นคนเรียบร้อย อ่อนหวาน อ่อนโยน อดทน
บริสุทธิ์ และไร้เดียงสา ใคร่ชอบมีปากเสียงกับผู้ใด แล้วเกิดเหตุอันใดขึ้น
ถึงได้กระทำการรุนแรงถึงขั้นทำร้ายพระชายารองจนตกเลือด จะว่าริษยา
ก็ไม่น่าใช่ ด้วยถึงแม้พระชายารองจะให้กำเนิดบุตรชาย และตัวนางเองยังไม่มี
บุตร ก็มีได้กระทบกระเทือนกับตำแหน่งพระชายาเอกของนาง

ถึงแม้เขาจะไม่ได้รักใคร่ในตัวนางอย่างซู้สาว แต่ก็ห่วงใยและเอ็นดู
เหมือนน้องซึ่งเห็นกันมาแต่เยาว์วัย นางมีใจให้มั่นเขาขอมรู้ดี ทว่าเวลานี้
เขายังไม่ยอมยกมีห้วงผูกมัดใด อันว่าบุรุษนั้นหากมีความรักแล้วจิตใจที่เคย
กล้าหาญขอม่ออันแอลง จะเกิดผลเสียหายแก่งานใหญ่ได้

พระชายารองมุ่หมี่ยนนั้น แม้ผู้คนในเมืองหลวงจะเล่าลือกันว่าเป็น
รักแรกของเขานั้นก็ไม่จริงเสียทีเดียวนัก ทว่าเขาก็ไม่ได้แก้ไขความเข้าใจอัน
ไม่ถูกต้องนั้น ได้แต่ปล่อยเลยตามเลย ด้วยหน้าที่ปกป้องและเป็นเสาหลักใน
การค้ำจุนราชบัลลังก์นั้นสำคัญอย่างยิ่ง เขาจึงไม่สามารถมอบหัวใจให้แก่ผู้ใด
ได้ จึงไม่ยอมให้เด็กสาวผู้บริสุทธิ์เด็ดดอกไม้แรกแย้มต้องมาเจ็บช้ำเพราะเขา
นางบอบบางเกินไป ประหนึ่งบุปผาที่มีกลีบบอบบางนัก เกรงว่าแม่เพียงลมพัด
กลีบแสนบางของนางจะบอบช้ำ หากนางยังไม่ตัดใจจากเขา ภายหน้าด้วยหน้าที่
หากเขาต้องรับพระชายารองหรืออนุชางังเพิ่ม นางคงไม่สามารถทานทนไหว

ดังนั้นความปรานีอย่างสุดท้ายที่จะมอบให้นางได้ดีคือให้นางหักใจจาก
เขาเสีย นางยังอยู่ในฐานะพระชายาเอกได้ แต่นางต้องไม่มีใจให้เขา เช่นนี้จึง
จะอยู่ได้อย่างมีความสุข เขายินดีดูแลเชิดชูนางตามฐานะ แต่สิ่งเดียวที่

ไม่สามารถมอบให้นางได้คือหัวใจ เพราะเขาได้แนบหัวใจไว้กับราชบัลลังก์แล้ว แม้จะคิดเช่นนี้ แต่เมื่อนางคืนหยกพยัคฆ์ที่พกดติดกายมานับตั้งแต่ห้าขวบ หัวใจอันแข็งแกร่งของเขากลับสิ้นสะท้านวูบไปเหวราบกับเปลวไฟต้องลมหนาว หรือว่าเขาทำบางสิ่งบางอย่างที่มีค่าหล่นหายไปเสียแล้ว

พยัคฆ์เมฆาอาซาสีดำคูใจทะยานราวกับพายุเพื่อนำพาเจ้านายกลับเมืองหลวง ฝ่าเท้าเจ้าพยัคฆ์เมฆาโผนทะยานมิเคยรั้งรอผู้ใด ทว่ายังไม่ทันใจผู้ควบขี่ที่ทะยานข้ามฟ้ากลับถึงวังพยัคฆ์เห็นเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

ปานนี้วังของเขาจะเป็นอย่างไรก็สุดรู้ บุปผากลับบางพระชายาเอกของเขาคงหม่นเศร้าระทมทุกข์ ดวงตางามมีเพียงประกายหม่นเศร้าอยู่ตลอดเวลา แต่นางคงยังปลอดภัยดีจากคำสั่งปิดเรือนผู้ทรงอย่างเด็ดขาดของเขา

ส่วนพระชายารอง บุปผาพิษนางนั้นเชื่อว่าเขาจะไม่รู้ว่านางเป็นเช่นไร แต่ยังคงมีประโยชน์สำหรับเขาจึงซุบเลี้ยงนางเอาไว้ ไม่ใช่ด้วยรักไม่ใช่ด้วยหลงมัวเมาในรสกามา ความทะยานอยากได้ใครดีในอำนาจของนางนั้นเป็นภัยต่อราชบัลลังก์ เขาจำต้องรั้งนางไว้ข้างกายหากในวันนี้ความผิดของนางยังไม่มีหลักฐานชัดเจน และนางเป็นคนของเขา มิหนำซ้ำยังตั้งครมภ์ทายาทคนแรก ของชินอ่อง แต่เขาไม่สามารถปกป้องเอาไว้ได้ เขารู้สึกผิดต่อนางยิ่งนัก จึงต้องให้ความยุติธรรมแก่นางตามสมควร กลับไปคงต้องให้เขาไปสืบหาความจริงในวันเกิดเหตุเขามัวพะวงถึงเรื่องราชกิจกลับ จึงยังไม่ไต่ลงมือสอบสวนด้วยตนเอง

ยิ่งใกล้ถึงวังยิ่งเกิดความรู้สึกหนาวยะเยือกอย่างไม่ทราบสาเหตุ สายลมรอบกายที่ไม่เคยก่อความหนาวเหน็บ มาวันนี้กลับเย็นยะเยือกไปถึงหัวใจ หรือจะเกิดเหตุร้ายอันใดขึ้นที่วังของเขา ลางสังหรณ์ลึกลับเร้นลับในใจ หัวใจที่เคยเต้นอย่างมั่นคงสิ้นระว้ออย่างประหลาด ต้องมีเหตุอันใดเกิดขึ้นสักอย่าง และเหตุอันนั้นต้องกระทบกับเขาโดยตรงอย่างไม่ต้องสงสัย ว่าแต่จะมีเหตุอันใดให้เสียใจยิ่งไปกว่าการสูญเสียทายาทคนแรกของเขา